

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 19. august 2020

Sag 40/2020

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Jesper Storm Thygesen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Hillerød den 29. april 2019 (9-5707/2018) og af Østre Landsrets 18. afdeling den 27. januar 2020 (S-1308-19).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Jon Stokholm, Jens Kruse Mikkelsen, Anne Louise Bormann og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse for overtrædelse af straffelovens § 246 samt formildelse og frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og i øvrigt stadfæstelse.

Anbringender

T har anført navnlig, at landsrettens dom er udtryk for forkert retsanvendelse. Dommen indeholder ikke nogen nærmere begrundelse for henførelsen af forholdet til straffelovens § 246, herunder for, om der er direkte årsagssammenhæng mellem Fs død og hendes skadegørende handling, om dødsfaldet var en påregnelig følge af denne handling, og om dødsfaldet kan tilregnes hende som uagtsomt.

Efter en lægefaglig vurdering er det usandsynligt, at der er direkte årsagsforbindelse mellem de stik, som hun påførte F, og hans død. Skaderne ville ikke i sig selv have medført dødens indtræden, og det er tvivlsomt, om stiklæsionerne var en nødvendig forudsætning for udløsning af den hjertearytmi, der forvoldte dødsfaldet. Fs helbredstilstand var meget dårlig, og ifølge Retslægerådets udtalelse ville døden kunne være indtruffet alene ved fysisk aktivitet eller psykisk ophidselse. Det er ikke tilstrækkeligt til at statuere årsagssammenhæng, at volden kun var en medvirkende årsag, og efter landsrettens præmisser foreligger der derfor ikke en sådan årsagssammenhæng.

Hun var ikke bekendt med Fs helbredstilstand, og et stik i kinden kan ud fra en generel vurdering ikke forventes at medføre hjertearytmi. Det var derfor ikke påregneligt for hende, at han ville dø, og dødsfaldet kan heller ikke tilregnes hende som uagtsomt. Forholdet bør således ikke henføres til straffelovens § 246.

Hvis Højesteret er enig i, at forholdet alene skal henføres til straffelovens § 245, bør straffen nedsættes til ikke over 9 måneders fængsel. Det må indgå, at hun ikke tidligere er straffet.

Hun skal også frifindes for påstanden om udvisning, idet betingelserne efter udlændingeloven og EU-retten ikke er opfyldt. Hun har opholdt sig i Danmark i mere end fire år, hvor hun har været i beskæftigelse og sørget for sit eget underhold. Der er ikke holdepunkter for at antage, at hun vil begå ny kriminalitet.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der foreligger den nødvendige årsagssammenhæng mellem den udøvede vold og Fs død, at døden var en påregnelig følge af voldsudøvelsen, og at dødsfaldet kan tilregnes T som uagtsomt. Forholdet er derfor med rette henført til straffelovens § 246.

Landsretten har fundet det bevist, at læsionerne – særligt stiklæsionen ved kæben – må anses for en medvirkende årsag til Fs død. Heri må ligge, at læsionerne var en nødvendig betingelse for dødsfaldet, og dette er tilstrækkeligt til at statuere årsagssammenhæng. Dødsfaldet må også anses for en påregnelig følge af Ts voldsudøvelse. Et stik med en skruetrækker eller lignende i ansigtet på en person må betragtes som en handling af en vis typisk farlighed, og

skadeevnen af hendes handling har udviklet sig i farens retning. Endvidere må dødsfaldet tilregnes T som uagtsomt.

Udgangspunktet for strafudmålingen i sager om legemskrænkelser under særdeles skærpende omstændigheder med døden til følge er fængsel i niveauet 7-9 år. Da sagen har været behandlet som domsmandssag, kan der imidlertid ikke udmåles en højere straf end fængsel i 3 år og 11 måneder. Der er ikke grundlag for formildelse.

Betingelserne for udvisning er opfyldt. T er med rette fundet skyldig i legemsangreb under særdeles skærpende omstændigheder, og karakteren af det strafbare forhold taler for at udvise hende. Proportionalitetshensyn taler ikke mod udvisning, idet hendes tilknytning til Norge er væsentlig større end til Danmark. Hun er født og opvokset i Norge, hvor hun har boet det meste af sit liv, og hvor hele hendes familie bor. Udvisning bør ske med indrejseforbud for bestandig.

Højesterets begrundelse og resultat

T er i landsretten idømt fængsel i 3 år og 6 måneder for groft legemsangreb med døden til følge, jf. straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Hun gør for Højesteret gældende, at landsrettens dom indebærer forkert retsanvendelse, navnlig med hensyn til reglerne om årsagssammenhæng.

Højesteret kan ikke efterprøve den konkret foretagne bevisbedømmelse vedrørende skyldspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4, modsætningsvis. Højesteret kan imidlertid tage stilling til, om landsretten har anvendt reglerne om årsagssammenhæng mv. rigtigt, og om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund af landsretten, kan begrunde, at forholdet er henført til straffelovens § 246.

Straffelovens § 246 kan bl.a. anvendes, hvis et legemsangreb omfattet af lovens § 245 har haft døden til følge, således at der foreligger særdeles skærpende omstændigheder. Efter straffelovens § 20 skal dødsfaldet kunne tilregnes gerningsmanden som uagtsomt, eller gerningsmanden skal have undladt efter evne at afværge dødsfaldet, efter at han er blevet opmærksom på faren.

Landsretten har efter bevisførelsen fundet, at de læsioner, som T påførte F – herunder særligt stiklæsionen ved kæben – må anses for en medvirkende årsag til, at F afgik ved døden.

Bevisvurderingen må forstås således, at F uanset sin helbredstilstand ikke ville være død den pågældende nat, hvis T ikke havde påført ham læsionerne. Dommen må endvidere forstås således, at dødsfaldet efter landsrettens opfattelse var en påregnelig følge af legemsangrebet, og at det må tilregnes T som uagtsomt.

Højesteret finder, at landsrettens dom ikke indebærer forkert retsanvendelse, og at forholdet med rette er henført til straffelovens § 246.

Sagen er i byretten og landsretten behandlet som domsmandssag, og straffen kan derfor ikke udmåles til fængsel i 4 år eller derover, jf. retsplejelovens § 686, stk. 4, nr. 1. Højesteret finder på den baggrund straffen passende fastsat. Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret endvidere, at T bør udvises med indrejseforbud for bestandig.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.